

KIS NAP

ÉN KIESTEM A KOCSIBÓL S A KERÉK KERESZTÜL MENT RAJTAM. (lásd 243. l.)

EGY KIS BÁBU MESÉI.

II.

BERTA szaporán rakosgatta össze holmiait. Nevelőintézetbe készült s mielőtt elment oda, összeszedte minden apróságát és gondosan elrakosgatta, hogy majd, ha esztendőre haza jön, megint mindent megtaláljon. A kis Juczika ott sürgött-forgott körülötte és a mi Bertának nem kellett, azt mindjárt elvette magának játékszernek. Egyszerre csak egy nagy dobozt lökött le Berta a szekrény tetejéről, úgy hogy majd a Juczikafejére esett; — Juczika megijedt, de csakhamar odaszaladt a dobozhoz és felnyitotta, — nagy örömmel felkiáltván:

„Nini! Milyen szép bábu!”

„Ah! az én hajdani bábum!” szólt Bertha. „Mily régóta nem játszottam vele! Egészen meg is feledkeztem már róla, pedig hajdan mennyire szerettem! Mindennap felöltöttem, megfésültem s este magamhoz vettem ágyamba.” Bertha most tizenkét éves volt s magasabb tanintézetbe készült, hanem azért még mindig örömmel nézegette a bábút, úgy hogy Lajos testvére, ki épen abban a szobában valamit faragcsált, gunyosan fordult hozzá és szólt:

„Ugy látom, Berta, hogy még most is volna kedved bábuval játszani, pedig már nagy kisasszonynak tartod magadat.”

„Oh persze! én játszánám bábuval, én, a ki Pestre megyek növeldébe!” szólt Berta kissé büszkél-

kedve s aztán visszahelyezte a bábút a dobozba, de mégis sokáig nézegette: „Aztán jól viseld magadat, kis bábu”, szólott hozzá, „írj nekem, tudod, én szerettelek mindig, ne feledj el engem.”

Lajos urfi nagyot nevetett e felett, hanem az öreg dada, ki a kis Juczikára vigyázott, közbeszólt:

„Persze, írni vagy beszélni nem tud a bábu, mert nem él; hanem vannak ám azért mesék, melyek úgy szólnak, mintha egy kis bábu mondaná el; és pedig nagyon tanulságosak am, mert ebből lehet látni, milyenek az emberek. Én is hallottam egyszer ilyen mesét.

„Mondja el! mondja el!” kérték a gyermekek.

„Jól van; üljenek hát ide szépen. De ne feledjék, hogy nem én beszélek, hanem egy kis bábu mondja el saját történetét ilyképen:

— A mint kifaragtak és arcomat szép pirosra befestették, elvittek egy játékszerboltba, hol pompás selyemruhát adtak reám, és úgy fölciczomáztak, mint ezt gazdag emberek szeretik.

Alig voltam néhány napig a bolt egyik üvegszekrényében, midőn egy gazdag uri asszonyság lépett be kis leányával s ennek szeme rögtön reám esett. A kis leány azt akarta, hogy bábút vegyenek neki s anyja mindjárt meg is vett engem és pedig roppant drága áron, mert az emberek sokszor nem azt nézik, mit ér valami, hanem hogy drága-e, és

aztán k
portékát

A k
s több
nára, m
keresztel
neveztek
gom vol
drága p
nagyon s
számomr
pihentem
volt szal
is csak
óvatosság

Büszk
somra, c
nultam,
azt hisz
kódhatik

A ki
kedvencz
senkit és
ban. Eg
a majom
ban, mel
megpillan
ruháimat
rapdált.

és így tö
kogott, d
mivel tud
majma k

Nagy
hetett ve
kis leány
odaajándé
szobaleány
adott egy

aztán kérkednek azzal, hogy drága portékát mutogathatnak.

A kis leány tehát hazavitt engem s több barátnéját meghívta ozsonnára, mely alatt aztán engem megkereszteltek és piros arczomról elneveztek Piroskának. Nagyon jó dolgom volt, igen vigyáztak reám, mert drága pénzbe kerültem s kis gazdám nagyon szeretett. Szép bölcset vettek számomra s abban puha párnákon pihentem; csak a jó barátnéknak volt szabad velem játszani s ezeknek is csak a legnagyobb vigyázat és óvatosság mellett.

Büszke is voltam fényes sorosomra, de hajh! csakhamar megtanultam, mily keservesen csalódik, aki azt hiszi, hogy büntetlenül elbizakodhatik és szomorú sors nem érheti.

A kis leány papájának volt egy kedvenc majma, mely nem bántott senkit és szabadon járt-kelt a házbán. Egy napon úgy történt, hogy a majom maga maradt azon szobában, melyben én csendesen aludtam; megpillantott engem, megragadott, ruháimat széttépte és összevisszaharapdált. Kis gazdám, mikor bejött és így tönkretéve látott, nagyon zokogott, de még panaszkodni sem mert, mivel tudta, hogy papája kedvenc majma követte el a gonosz csinyt.

Nagyon csunya lettem, nem lehetett velem többé játszani s így a kis leány nem szeretett többé, hanem odaajándékozott a szobaleánynak, a szobaleány pedig tiz krajczárért eladott egy játékszerkészítőnek, a ki

aztán könyörült rajtam, csinált nekem új orrot, befestett szépen, pompás ruhába öltöztetett, úgy hogy megint csak olyan szép voltam mint azelőtt.

Egy ideig ismét ott voltam az üvegszekrényben, míg végre jött egy gazdag nő, ki megvett kis leánya számára. Itt megint jó dolgom volt, pompás ruhákba öltöztettek s kis úrnöm mindig karján hordozott magával; minden reggel sétáltunk, játszottunk a szabadban, míg egyszer ismét nagy szerencsétlenség ért.

Volt kis gazdámnak piczinyke kocsija, melyet szelid kecske húzott. Ebben ülve kocsikáztunk s egyszer, midőn az udvarból kiértünk, a kis leány megpillant egy ismerőst, kivel beszélni kívánt, kiszáll s engem magamra hagy a kocsikulcsán. A kecske megunta a várakozást, meg is ijedt valamitől s egyszerre csak tüskön bokron át szaladni kezdett; én kiestem a kocsiból s a kerék keresztül ment rajtam. Ruhám szétszakadt, orrom behorpadt, hajam leesett, szóval egészen semmivé voltam téve. A kis leány messziről látta a bajt és sirva szaladt hozzám, karjaiba vett, esőkolgatott, s mikor hazaértünk, nem dobott el úgy, mint tette első gazdám, hanem igyekezett ismét összeróni, csinosítani, megesinálta orromat, felragasztotta hajamat, új ruhát varrt számomra és csak úgy szeretett, mint azelőtt, a miből láttam, hogy jó szive van, mert szereti még azokat is, kiket szerencsétlenség sujtott.

(Folytatása következik.)

BUJÓSDI A SZOBÁBAN.

EMLÉKEZTEK-E még, hogy a minap a szabadban játsztak bujósdit a ti kis barátaitok: — Klárrika, Marczika, Andorka, Gizike, stb.?

Hogy ne emlékeznétek s tudom, sok kedvetek is telt a szép rajzban, mely oly hiven, oly természetesen tünteté föl elöt-tetek: a kis gyermekek hogyan szoktak valójában bujósdit játszani az udvarban.

Ez a kép, melyet ma vesztek, épen oly hiven rajzolja le nektek a bujósdit, ha szobában játszá azt. Ám nézzétek.

Juliska a pohárszék mögé vette magát és lapoczkái közül kidugva fejét, lesi, vajjon Péterke nem korábban toppan-é be a szobába, semmint a jeladás történik vagy pedig az ajtóresen nem kukucsál-é be, mert Péterke nagy hamis.

Zsuzsika az abrosz mögül várja, hogy megeredjen a nagy keresés.

A piczi Juczi meg a fölfordított szék sarkába ült le s bizonyosan azt hi-

szi magáról, hogy olyan hozzáférhetetlen és láthatatlan helyen van, hogy Péterke, ha váltig keresi, sem akad rája.

Amint a jeladó taps elhangzott, Péterke betoppant és a szék sarkából feléje sugárzó aranyszöszke haját Juczikának legott észre is vette; de úgy tett, mintha nem tudná, hogy ki van ott és kereste mindenütt, még az atyus kalapja alatt is, még a gyüszüalatt is, mintha bizony Juczika, azért hogy kicsi volt, gyüszü alá férhetett volna.

Végre, miután mindenütt kereste — egyszerre csak szépen eléje állott Péterke Juliskának s azt fogta meg aztán az abrosz mögül, meg kihuzta Zsuzsikát s ezek mindaketten nagyokat sikítottak.

Aztán mindahárman kiabálták Juczika nevét, hogy hova lett, nem akadnak rája — pedig jól látták.

Juczika aztán önszántából árulta el buvókáját és szentül meg van győződve róla, hogy testvérei nem vették észre a szék sarkában.

A TUDÓS MAJOM. (lásd 251. l.)

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

IV. A tudákos Nelli.

(Folytatás.)

NAGY ijedtséggel és jócskán széttépett ruhákkal jutottam végre haza veszedelmes kalandunk után.

„A bika bizonyosan kivétel s nem tartozik azon állatok közé, melyek az emberi szem hatalma által megfékezhetők“, szólott Nelli, midőn kissé magához tért.

„Pedig ez még nem is volt az öreg bika; ha azzal találkozunk, bizony nem tudom, hogy menekülünk meg; leugrott volna utánad az árokba és betörte volna a kaput, melyen álltam“, szólottam én.

Mamám nagyon megijedt, midőn meglátott siralmas állapotunkban, de a mint elbeszéltem neki a történetet, nagyon nevetett Nelli fölött s azt mondta: „Azt hiszem, most már belátod, Nelli, hogy az idősebb ember tanácsát el kell fogadni, mert a tapasztalás többet ér, mint az, a mit az ember sokszor ferde módon maga kigondol.“

De ez mind nem használt; Nelli nagyon boszankodott ugyan, mert édes atyám és mamám csak nevelték az ő szemének ily rosszul bebizonyult hatalmát; nem pirongatták, nem büntették, pedig azt hiszem, ezt szivesebben eltűrte volna, mint hogy nevéssék.“

„Hát aztán tett-e még valami furcsát?“ kérdé Ilonka.

„Oh! sokfélét, de nem emlékszem mindenre, csak az utolsó nagy tetteire, melyet nem egyhamar fogok elfelejthetni.“

„Mondd el, kérünk, mondd el még ezt is,“ szólottak a többiek.

„Szivesen. Tehát, mint már említettem, Nelli soha sem nyugodott meg abban, a mit atyám vagy mamám tett vagy mondott. Ha valamit parancsoltak neki, mindjárt kérdezte, hogy miért, minek s mamám sokszor meg is mondta neki, miért akarja ezt vagy azt; de sokszor meg csak azt felelte kérdéseire: „Elég, ha akarom, hogy így legyen, nem szükséges neked az okát is tudnod; azt gondolhatod, hogy én tudom, miért kívánom.“ Ilyenkor Nelli mindig azt mondta nekem: „Ha mamád nem mondja meg nekem, miért tegyem ezt, nem is teszem meg, mert én tudni akarom, miért teszem.“

Volt a faluban egy szegény aszszony, ki egy kis rosz házban élt és napszából kereste meg kenyerét maga és kis gyermekei számára. Férje rég meghalt s mert Örzse néni, — így hívta az egész falu, — olyan nagyon szegény volt, hát mi sokszor vittünk egyetmást gyermekeink s eljátszadottunk velök. Egy napon épen Nellyel sétáltam, midőn Örzse néni szembe jött s elpanaszolta nekünk, hogy legkisebbik leánykája igen beteg, ápolnia kell őt s ezért dolgozni sem mehet, nem kereshet semmit és így nagy szükségben él; pedig még orvost is kell hivat-

nia, r
mi mi
M

mamán
minket
beteg
valami
s másn
denfélé
teg szá
kenyer
tünk,
venden
mikor
hozzán
nem sz
hanem
rosba
mának.

„D
kérdé
tosabb
gyünk
sétálju

„Ha
itthon
„én es
hez ne
a város

„D
szólt N
mekei
günk ra
annak
zajok.“

„El
felelt m

Elin
de miko

nia, meg orvosságokat is vennie, a mi mind pénzbe kerül.

Mikor hazatértünk, elmondtuk mamámnak és kértük, ereszte el minket, hogy megnézzük Örzse néni beteg kis leányát és vigyünk neki valamit. Mamám meg is engedte s másnap reggel egy kosárba mindenfélét összerakosgattunk a kis beteg számára: befőtt gyümölcsöt, fehér kenyeret, süteményt, s előre örültünk, mennyire meg fog ennek örüvendeni a kis leány. Hanem épen, mikor már indulni akartunk, mamám hozzánk jött és azt mondta, hogy nem szabad Örzse nénihez mennünk, hanem inkább sétáljunk be a városba és vásároljunk valamit a mamának.

„De miért, kedves nénikém?” kérdé Nelli. „Bizonyára sokkal fontosabb ez, hogy a kis betegnek vigyünk valamit, mint hogy a városba sétáljunk.”

„Ha nincs kedvetek a városba menni, itthon maradhattok,” mondta mamám; „én csak azt akarom, hogy a beteghez ne menjetek. Csak azért küldlek a városba, mert már felöltöztetek.”

„De én ezt nem értem, nénikém”, szólt Nelli. Örzsi néni szegény gyermekei éheznek s nekünk kötelességünk rajtuk segíteni. Nem látom be annak okát, miért ne mennék hozzájuk.”

„Elég az, ha én tudom az okát,” felelt mamám kissé szigoruan.

Elindultunk tehát a város felé, de mikor az utra értünk, Nelli azt

mondta, hogy ő bizony nem megy a városba s visszafordult, én pedig a nevelőnővel és testvéremmel tovább mentem. Egy pár óra múlva hazatértünk s Nellit ekkor a szobában olvasva találtuk.

Két vagy három nappal ezután szüleim épen hivatalosak voltak valahová s mi magunk maradtunk otthon a nevelőnővel. Ebéd után roszul kezdé magát érezni Nelli, este pedig már oly beteg volt, hogy le kellett feködnie. Egész éjjel nem aludt s én reggel siettem mamámhoz, hogy megmondjam neki.

A mint mamám meglátta Nellit, azt mondta, hogy nagy baja van s nekünk többi gyermeknek nem volt szabad azon szobába sem mennünk, hol ő fekszik. Orvost hivatott s ez azt mondá, hogy Nellin alkalmasint a vörös himlő fog kiütni, s kérdezte, vajon nem volt-e Örzse néni házában, hol a gyermekek himlőben feködtek? Mamám csakhamar ki is tudta, hogy mialatt én a nevelőnővel a városban voltam, Nelli Örzse néni lakására ment, s ott időzött hosszabb ideig a beteg kis leányka mellett.

Mamám tudta, hogy Örzse néni kis leánya vörös himlőben fekszik s ezért nem engedte akkor, hogy hozzá menjünk; hogy meg ne ijedjünk, nem mondta meg nekünk, milyen baj van a faluban, mert mink bizonyosan örökké rettegtünk volna, hogy megkapjuk azt a veszedelmes betegséget.

(Folytatása a 250. lapon.)

LILI LEVELET KAP. (lásd 251. l.)

FURCSA LOVAG. (lásd 251. l.)

(Folytatás a 247. laphoz)

Az orvos azt tanácsolta mamámnak, hogy, miután Nellin alkalmasint nagy mértékben ki fog ütni a betegség, bennünket többieket küldjön el a házból, nehogy a ragály ránk ragadjon. Még ugyanazon napon beküldött tehát minket mamánk a városba a nevelőnővel, — de hiába. Ránk ragadt a baj s alig néhány nap múlva rajtam és testvéremen is kitört, úgy, hogy szegény jó mamámnak be kellett jönnie hozzánk a városba, hogy gondunkat viselje, a nevelőnő pedig Nellit ápolni ment falusi lakásunkra, mert hiszen tanulással úgy sem foglalkozhattunk.

„És szívesen ápolta Nellit, ki oly nem szépen beszélt róla azelőtt?“ kérde Fánika.

„Ápolta bizony oly gondosan, hogy később az orvos azt mondta, hogy többet használt az ápolás, mint maga az orvosság.“

„És aztán nem beszélt többé róla oly kicsinylőleg Nellit, ugy-e?“

„Nem bizony! Nagyon megszerette, s mikor már kissé jobban lett, a nevelőnő szép történeteket beszélt el neki, felolvasott igazán hasznos és szép könyvekből, úgy hogy mire Nelli egészen felépült, teljesen meg is változott. Most a mi nevelőnőnk ott is van Nelliéknél.“

„És miért nem jött Nelli mamája, hogy ápolja őt?“ kérde Laczi.

„Mert épen akkor maga is beteg volt, s midőn megtudta, hogy Nelli vörös himlőbe esett, még rosszabbul

lett, mert nagyon fájt neki az is, hogy Nelli önféjűsége hozta oly bajba egész házunkat. Én és testvérem a városban feküdtünk betegen, otthon pedig Nelli és a szobaleány, ki szintén megkapta a bajt. Papa azt mondta, hogy soha életében még oly keserves állapotban nem volt. Mikor aztán jobban lettünk, még sokáig nem tudtunk tanulni, meg sok költségbe is került az orvos, a sok orvosság, aztán a szobákat is ki kellett erősen tisztogatni, hogy a ragály újra ki ne törjön valakin. És mindez csak azért történt, mert Nelli azt hitte, hogy ő okosabb mamámnál.

(Folytatása következik.)

TRÉFÁS RAJZ.

(Képpel a 256. l.)

TME, kedves olvasóim, itt van egy püpos bohóc, melyet, ha lerajzoltok és szépen összeállítotok, nyertek egy tréfás alakot és jót nevezhettek rajta.

Jó kemény kártyapapirost kell hozzá venni és az egyes részeket külön rajzolni, mint azt a minta mutatja. Mikor a rajz kész, tüvel kis likat furjatok azon pontokon, melyek 1. 2. 3. számokkal vannak megjelölve s aztán minden egyes részt szépen gondosan vágjatok ki. A fő-részhez az 1. számú lyuknál erősítsétek meg két oldalon a két kezét, 2-nél a két lábszárat s ez utóbbiakhoz végre 3-nál az alsó láb-részt és ekkor készen áll az egész tréfás ember. Be is lehet festeni, hogy sapkája, kabátja, nadrágja és cipője más-más színű legyen.

LIL

T

Hama

Bor

S olva

Elej

„Lujz

Na

És kü

S h

A kis

Nev

Egész

Lili

S a k

Me

Le is

S i

Végül

Eze

S kül

Csó

„Pom

Kér

S tan

Tan

Nyom

De

Már n

S in

Lujza

Rán

S illik

Irja

LILI LEVELET KAP.

(Képpel a 548 l.)

TELJES című Lilikének
Ajánlom e levelet! —
„Be csak jó a Luiza néni
Ő irt nekem, mint szeret!

Hamar, hamar édes atyám
Bontsd föl kérlek szaporán,
S olvasd el kis leányodnak
Elejétől végig ám! —

„Lujza néni azt üzeni:
Nagyon szeret, csókoltat,
És küld neked kis papagályt
S hosszú haju bábukat.

A kis madár, okos madár,
Neved tisztán ejti ki.
Egész nap mindegyre hajtja:
Lili, Lili, Lilili!

S a kis bábu olyan bábu
Mely mozgatja a szemét,
Le is süti, föl is pillant
S így tekinget szertesét.

Végül ez van a levélben:
Ezer- s ezerszer ölel
S küldi jó rokonszívének
Csókjait özönivel.“

„Pompás levél -- de most papa
Kérlek szépen add ide
S taníts meg az olvasásra
Taníts papa, izibe!.

Nyomatást már olvasgatok
De irottat nem tudok —
Már most ennek fekszem neki
S irott betűt tanulok.

Lujza néni, hogy irt nekem
Rám nézve nagy tisztelet,
S illik, hogy válaszul én is
Irtak neki levelet! —

A TUDÓS MAJMKOK.

— Régi mese. —

KET szenvedélyes és hiu majom,
Eszük ugyan nem sok volt, mondhatom,
Vitázni kezdett s egyikök így szóla:
„Komám, nem hallgatnál egy okos szóra?
Azt elhiszem, bámulni fogsz a dolgon,
De bizony úgy van, a hogyan én mondom,
Hogy a tevének nem pupos a háta!“
„„Oh, te füles! — kiált fel majomtársa —
Ez azután csak a bolond beszéd!
Látott valaki pup nélkül tevét?
Nem régen magam ültem egy tevéen,
S hogy pupja volt, nagyon jól kivétem!“
„Hazudsz, komám, bolond vagy hogyha mondd!“
„Ha tagadod, akkor szólsz csak bolondot!“
Szó a mi szó, az első felkiált:
„Jó, döntsük el hát karddal a vitát!“
— És a hiu, üres fejű vitézek
Kiállanak, egymás szemébe néznek,
S ki is döfik nyomban egymás szemét.
Ha közbe nem szól a párbaj segéd:
„Megalljatok, ne veszekedjetek!
Ígaz is volt, nem is beszédetek.
A tevének van pupja oly időben,
Ha étele, itala megvan bőven.
De pupja elfogy, hogyha éhezik
S saját zsirját emészti hetekig.
Te akkor ültél a tevéen, midőn
Jó táplálékától nagy pupja lön;
S te akkor, a midőn koplalगतott
S az éhségtől pupja leolvadt.
El hát a karddal s máskor ha vitáztok,
Legyen higgadtabb az okoskodástok.

* * *

Ha két hiu s tudatlan összevész:
Kard dönt közöttük s nem a józan ész!

FURCSA LOVAG.

(Képpel a 249 l.)

HAHÓ hahó
Gyü te fakó!
Uczu lovam ugorj egyet,
Ugord által ezt a hegyet!

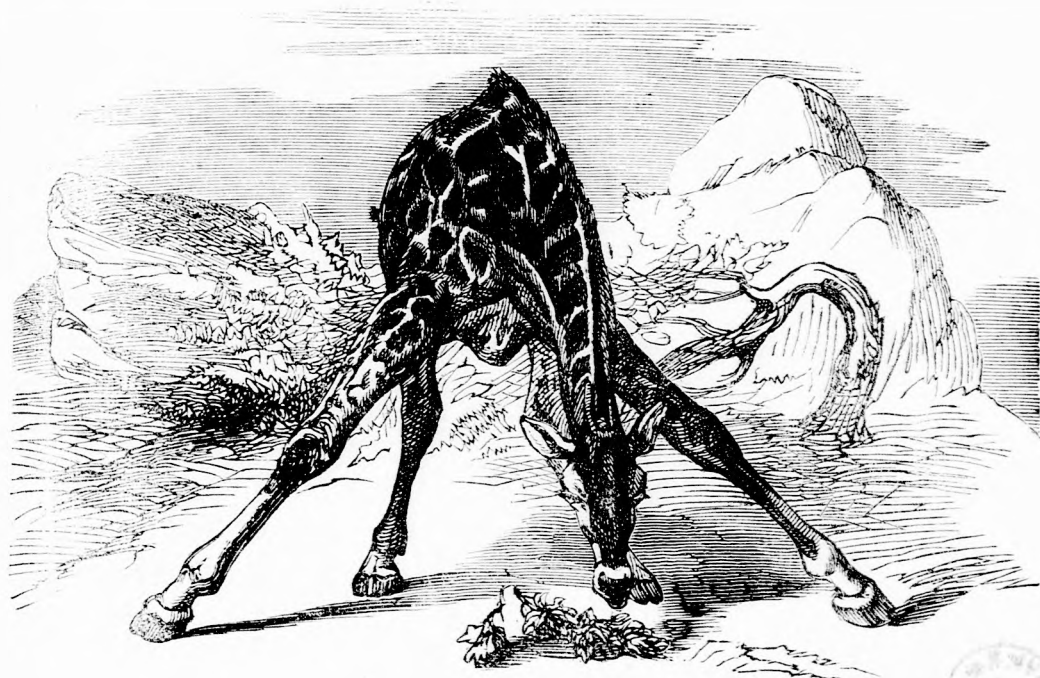
Hahó hahó
Indulj fakó!
De a táltos csak nem mozdúl
Mert nem ló az hanem — lörjü.

KÖRÖMRÁGI ETELKA. (lásd 255. l.)

ZEGÉ
 megé
 kony
 em berné
 hajolni,
 tok közt
 kabb te
 zetbe, n
 jó kövér
 harapni,
 lábát s
 kával, n
 szor tesz
 leit eszi
 két első

A ZSIRÁF.

SZEGÉNY zsiráf! mily keservesen tud megélni szép hosszú nyakával és vékony, még hosszabb lábaival! Míg az embernél rendesen az nem igen tud lehajolni, a ki nagyon is kövér, az állatok közt épen a legsugarabb, legnyulánkabb természetű jut olyan kellemetlen helyzetbe, mint képünkön látható. Ha valami jó kövér füvecskét lát a földön s le akarja harapni, szét kell terpesztenie két első lábát s rettenetesen nyújtózkodni a nyakával, míg valahogy eléri. Nem is sokszor teszi ezt, hanem inkább a fák leveleit eszi és ez neki kényelmesebb is, mert két első lába és a nyaka oly hosszú, hogy

20 lábnál magasabbról is kényelmesen leszedegeti a lombot.

Szörnyű hosszúsága miatt nagyon bajos a zsiráfot szállítani is. A pesti állatkertben van egy szép zsiráf, de mily kínos volt ide szállítani! A vasuton zárt kocsiba nem lehet elhelyezni, mert nincs oly magas kocsi, hogy beleférne; ha pedig nyitott kocsiba teszik, akkor veszedelemben forog, hogy valamely alagut vagy más boltozat alatt beüti fejét. Legjobb tehát szépen lassacskán gyalog szállítani, ami annál könnyebb, mert a zsiráf nagyon szelid állat és nem bánt soha senkit.

A PAJKOS FIUK.

HIDEG TÉLI nap volt, nagy hó borította az utcákat s az emberek ugyancsak piros fülekkel jártak a hidegben. Laczi, Pista és Gyuri azonban, mint afféle pajkos gyerekek, nem törődtek a hideggel, hanem kint játszottak s azzal mulattak, hogy hólabdákkal dobálóztak egymásra. Laczi végre megelégette és szólt:

„No, nekem már elég ennyi; most már másfelé dobáljunk.“

„Nézzétek, bujjunk el ide a ház mögé és aztán ha valaki jó, dobjunk meg,“ szólt Pista.

„Jó lesz,“ szólt Gyuri s a három pajkos fiu nagyot nevetve, hozzáfogott a munkához. Elbujtak a ház mögé s mindegyik készített magának egy rakás hólabdát, hogy készen állhasson.

Alig álltak ott egy pár perczig, jött egy szegény öreg asszony, hátán nehéz kosárral s alig tudott járni a sikos kövezeten. A mint a ház mellett elhaladt, nem vette észre a fiukat, de ezek látták őt s elhatározták, hogy reá fognak dobálni.

„Sorban fogunk dobni,“ szólt Laczi, mint legöregebb. „Én leszek az első.“

Egy pillanat mulva a szegény öreg asszony fejére akkora hólabda esett, hogy majd leütötte lábáról.

„Uram Istenem!“ kiáltott a szegény asszony ijedten, s körülnézett, de nem látott senkit. Alig tett ismét néhány lépést, megint fejbe ütötte

egy hólabda, ugy, hogy majd elesett, és ez így tartott, míg csak nagy nehezen egy utcasarkon másfelé nem fordult.

Ez gyönyörűséges játék volt, nemde, kis olvasóim? Csakhogy látta valaki mégis a pajkos fiukat. Épen azon háznak tetején, mely mögé bujtak, dolgozott egy öreg a tető kijavításán s e végett lapáttal félrekapargatta a havat. Mikor az öreg ember látta, milyen gonosz játékot űz a három gyermek, haragosan szólt magában:

„No, várjatok csak, majd megmutatom én nektek, milyen kellemes az, amit ti másokkal tesztek.“

Egy pár percz mulva megint jött valaki az utcán s most Pista lépett elő, hogy megdobálja hóval. De alig lépett kissé előre, nagy hótömeg omlott a háztetőről fejére, szemére nyomta kalapját s szemét-száját eltöltötte, úgy hogy alig tudott magához térni.

„Ejnye, mit csináltok?“ kiáltott haragosan pajtásaihoz. „Ez nem járja, egymásra nem szabad dobálni.“

„Hát ki dobott reád? Mi nem!“ szólt Laczi és Gyuri. Pista bosszusan visszatért a buvóhelyre és Gyuri lépett elő, de neki is rögtön nyakában volt egy nagy lapátnyi hótömeg.

„A háztetőről hánnya valaki,“ szólt Laczi és ki akart szaladni az eresz alól, hogy megnézze; de a mint megindult, ő rá is rázuhant egy nagy hógomoly. Végre sikerült kiszökniök a ház alól s átszaladtak az utca másik oldalára, hogy lássák, ki bánt

el velök
háztetőn
a hóval
kaczagva

„No!”

Nagyon
hóval de
vissza m

s nekem

„Ne

háztető“,

„De hisz

majd szá

„Mi

ör, ki ez

„Sem

ból az ör

gyermekel

gény assz

magát, én

zuditottan

„Nag

komolyan.

szigoru b

volt nekt

tok; más

nétek, mé

mithattok.

A há

totta ez

bántottak

KÖR

KÖRMÉ
ilyesm
és leha

hogy e gy
szokása: kö

el velök ily gonoszul. Meglátták a háztetőn az öreg ács mestert, ki, mikor a hóval teleszórt fiukat megpillantá, kaczagva kiáltott le:

„No's, nem kívántok még többet? Nagyon kellemes multság ám az, hóval dobálni olyan emberre, a ki vissza nem dobhat. Ti azt tettétek s nekem is kedvem jött reá.“

„Ne volna csak olyan magas a háztető“, kiáltott mérgesen Laczi. „De hiszen itt jön épen egy rendőr, majd számon kéri.“

„Mi baj, mi baj?“ kérdé a rendőr, ki ezalatt odaérkezett.

„Semmi baj,“ kiáltott a magasból az öreg mester. „Ezek a pajkos gyermekek hóval dobáltak egy szegény asszonyt, ki nem védelmezhetette magát, én aztán büntetésül nyakukba zudítottam jókora hócsomókat.“

„Nagyon jól tette,“ szolt a rendőr komolyan. A ki más ok nélkül bánt, szigorú büntetést érdemel. Most elég volt nektek a lecke, melyet kaptatok; máskor, ha ismét ilyesmit tennétek, még nagyobb büntetésre számíthattok.“

A három pajkos fiu eszében tartotta ez esetet s többé soha sem bántottak senkit.

KÖRÖMRÁGI ETELKA.

(Képpel a 252. l.)

KÖRMÉT rágni! Ki hallott, látott még ilyesmit?“ mondá a szép kisasszony és lehajolt Etelkához, mert észrevette hogy e gyermeknek meg volt azon rut szokása: körmőcskéit rágicsálni.

Etelka lesütötte szemét és semmit sem felelt, mert nagyon röstelte, hogy a szép idegen kisasszonytól is azt kellett hallani, a miért édes jó anyja annyiszor megpirogatta már.

A szép idegen kisasszony pedig folytatá:

„Tudod Etelkám, mi a medve? A medve bundás, otromba, dörmögő állat; hisz láthattad az állatkertben is. Az olyan medve ősszel neki fekszik az álomnak és alszik egész télen át mint a duda. Mig alszik, talpa mindig a szájában van s álmában azt szopogatja, azon majszol folytonosan. Ha aztán tavasszal ismét fölécsudik, azon veszi észre magát, hogy téli alvása alatt egész kopásig elszopogatta-majszolgatta talpát és talpán a nagy körmőket. Sok hét telik bele aztán, míg talpa, körme ismét rendbe jó.“

Etelka erre elnevette magát.

„Ne neved Etelka,“ folytatá a kisasszony, „mert voltaképen te is csak azt eszelekszed, mit az az oktalan medve, de sőt még a medvének az szolgálhat mentességére, hogy csak álmában nevetlen, míg te teljesen józanon és öntudatosan rágod körmeidet. Eszerint te a medvénél is nevetlenebb vagy. Ki majszolgat hát a körmén?“

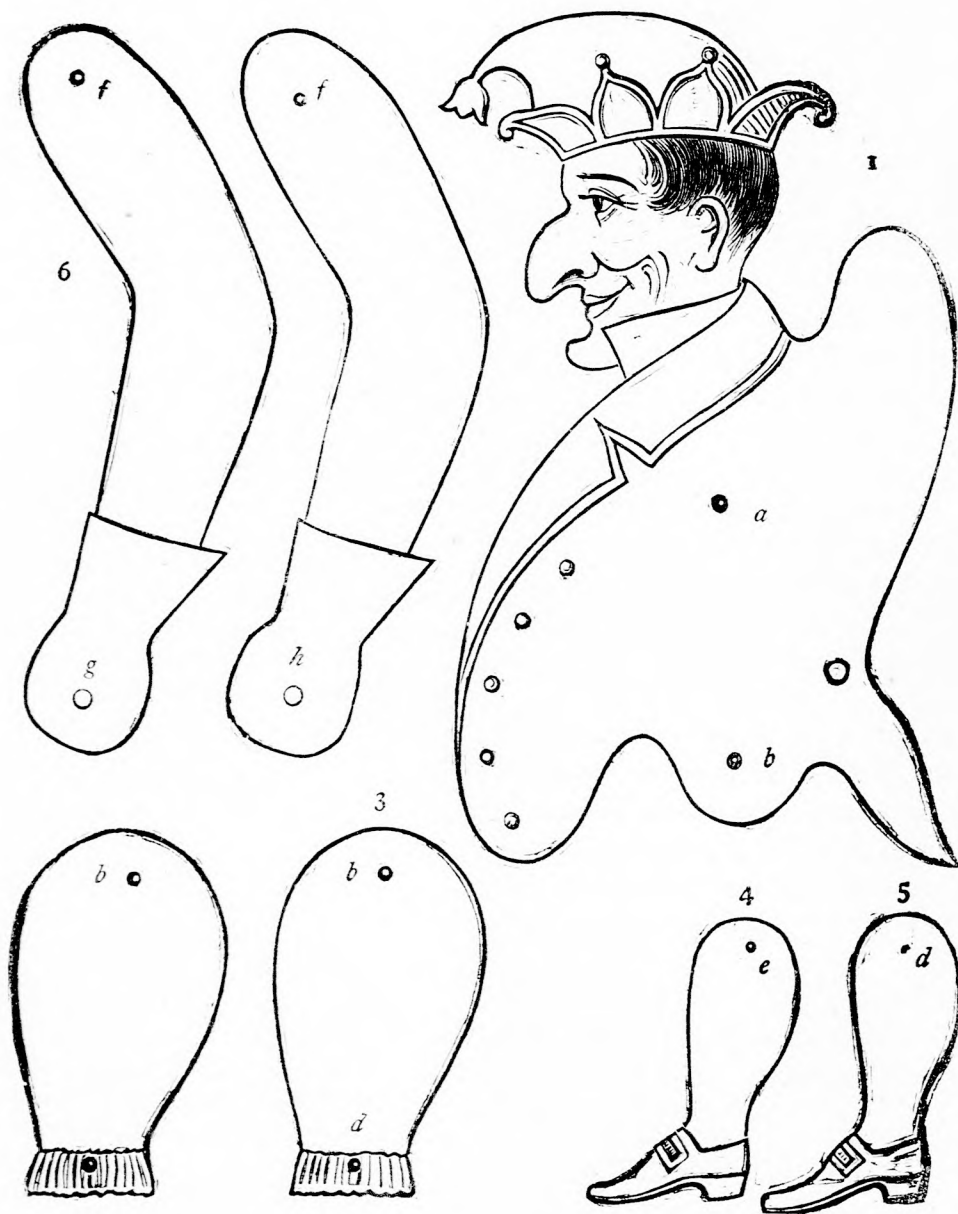
„A medve,“ válaszolá Etelka és szégyenkézve félrepillantott.

„S te nem fogsz többé e bajba esni?“ kérdé a kisasszony.

„Nem,“ mondá Etelka.

S Etelka szavának is állt. Mert ezentul, akárhányszor csak szájához emelé kis kezét, hogy körmőcskéin rágódjék, eszébe jutott az otromba, bundás, dörmögő medve s nagyhirtelen kapta el szájától kezét.

Midőn a szép kisasszony másodszor jött el, Etelkának mind a két kerek orcáját megcsókolta, mert észrevevé, hogy körme ismét szép gömbölyű, piros és takaros lett s a majszolást és rágicsálást, úgy látszik, egészen átengedte medve komának.

TRÉFÁS RAJZ. (lásd 250. l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡